

Vänsterpress om regeringskrisen – juli 2021

Nu är regeringskrisen för tillfället löst. Löfven får på nytt bilda regering, denna gång med ännu mindre stöd än förra gången.

Men problem kommer att dyka upp på nytt i höst när man ska anta en ny budget. Ställningarna är nu ännu mer låsta än de var innan – liberalerna (som intern är oeniga) har bytt fot och vill nu ha en borgerlig regering med SD-stöd, medan C hamnat i en position där man föredrar en S-regering, men vägrar förhandla med V, som nu är en ännu viktigare kugge i stödet till S-regeringen – man får en känsla att C befinner sig på småbarnsstadiet, i sandlådan och inte i Sveriges riksdag..

Se även: [Vänsterpress om regeringskrisen – början av juli 2021](#) och [Vänsterpress om regeringskrisen – juni 2021](#), samt artikelsamlingarna [Vänsterpress: Vart går V? – början av juni 2021](#) och [Vänsterpartiet och regeringsfrågan – Debatt i Flamman](#), som diskuterar V:s agerande och taktik ur olika synvinklar.

Martin Fahlgren 9/7 2021

Innehåll

Flamman	1
<i>Regeringskrisen blottar klyftan mellan politikerna och folket</i>	1
Internationalen	2
<i>Stefan Löfven blev statsminister igen</i>	2
Offensiv	3
<i>Löfven bäddar för valnederlag?</i>	3
<i>Vänsterpartiet på ny kurs?</i>	6
Proletären	8
<i>Fullt krig i Liberalerna – nytt parti på väg att bildas</i>	8
<i>Amineh Kakabaveh: Därför lade jag ned min röst</i>	8

Flamman

Regeringskrisen blottar klyftan mellan politikerna och folket

Ledare (av Per Sicking)

Flamman 7/7 2021

Så länge riksdagspartierna står långt till höger om väljarna kommer de parlamentariska lösningarna att fortsätta.

Svensk politik är inte längre sig lik. Svaga minoritetsregeringar, klumpiga politiska överenskommelser som Decemberöverenskommelsen och Januariavtalet och parlamentariska lösningar har blivit återkommande företeelser. Såväl journalister som partierna själva lägger allt större fokus vid ”regeringsfrågan” och det politiska spelet.

Till exempel tar Centerpartiets Annie Lööf varje tillfälle i akt att förklara att hon önskar ett samarbete i ”den breda mitten”. Ebba Busch ägnade i sin tur en god portion av sitt Almedals-tal åt att redogöra för partiets position i det invecklade parlamentariska landskapet – som tydligen är ”i centrum av ett tredelat kraftfält” – snarare än att prata om Kristdemokraternas politik.

Att många av partierna hellre pratar om det politiska spelet än sakpolitik är kanske inte så konstigt. I många avgörande sakfrågor står politikerna i riksdagen nämligen allt längre från de väljare de säger sig representera. Närmare 70 procent av befolkningen tycker att ”fri hyressättning” i nyproduktion är ett dåligt förslag – ändå har en regering precis fallit för att den vägrade att släppa förslaget. På samma sätt motsätter sig en klar majoritet vinster i välfärden eller de aktiebolagsdrivna skolkoncernas expansion, ändå händer ingenting.

Parlamentariska lösningar beskrivs ofta som en konsekvens av polarisering eller ytterkantspartiers ovilja till kompromisser. Mer sällan pratas det om den roll som spelas av små ”mittenpartier” som utnyttjar sin vågmästarposition för att driva igenom politik som en majoritet egentligen inte vill ha. Till exempel var det Miljöpartiet som i slutet av 90-talet pressade fram den höjning av skolpengen till friskolor som idag banar väg för riskkapitalister att i snabb takt undergräva kommunala skolor runt om i landet. En utveckling som ytterst få av partiets väljare antagligen önskade sig eller ens kunde förutse.

I dag är det Centerpartiet som spelar en liknande roll. Annie Lööf lockar många progressiva medelklassväljare som står i mitten eller något till vänster på den traditionella politiska skalan. Samtidigt utnyttjar hon sin position till att driva igenom radikala högerreformer och försvara ett system som majoriteten av hennes egna väljare inte vill ha. En undersökning som Novus nyligen genomförde på uppdrag av Katalys visar att 70 procent av Centerpartiets väljare tycker att vinstbegränsningar i välfärden är ett bra förslag, samtidigt som det är just Centern som i dag stoppar det från att genomföras.

Att små vågmästarpartier får ett oproportionerligt stort inflytande är inget unikt. Det nya är att Vänsterpartiet till slut satte ned foten i en fråga där den politiska eliten befinner sig ljusår från väljarna. Att vänstern hade en bred opinion med sig i sakfrågan är så klart helt avgörande för att förstå partiets agerande, liksom det faktum att V gått fram i opinionen trots det ”kaos” som partiet anklagats för att orsaka.

I skrivande stund är det oklart om Stefan Löfven kommer att släppas fram som statsminister, men om han lyckas så kommer det vara på ett spretigt och bräckligt parlamentariskt underlag. Det är visserligen inte svårt att hitta enskilda sakfrågor eller budgetsatsningar som Vänstern och Centerpartiet skulle kunna enas om, men det vore naivt att blunda för att partierna står mycket långt från varandra i sin grundläggande syn på samhället. Där Centern vill ha nya

marknadsexperiment och privatiseringar vill Vänsterpartiet stärka den gemensamma sektorn och ge staten en starkare roll i ekonomin – inte bara inom välfärden utan också genom ett åtagande att upprätthålla full sysselsättning och en mer aktiv grön industripolitik.

Den lösning som förespråkas av både centerpartister, ledande Socialdemokrater och Aftonbladets ledarsida är att Vänsterpartiet ska ”ta ansvar” – det vill säga agera dörrmatta – i syfte att undvika en konservativ högerregering vars politik kommer att vara ännu sämre. Problemet med den linjen är inte främst att Vänsterpartiet och dess väljare därmed blir utan inflytande, utan att den stora majoritet som står bakom V i många avgörande sakfrågor också blir det.

Snarare än att lösa något skulle det leda till att klyftan mellan politikerna och folket ökar ytterligare. På sikt finns det bara en lösning på det låsta politiska läget: en riksdag som bättre avspeglar majoritetens önsknings.

Internationalen

Stefan Löfven blev statsminister igen

Rasmus Klocklång

Internationalen 9/7 2021

- **C och V röstade gult för att släppa fram S-ledaren**
- **En antirasistisk liberal ledamot bröt mot partilinj**
- Blir dock svårt för regeringen att få igenom sin budget

Stefan Löfven är återigen vald till statsminister. På onsdagen röstade riksdagen fram honom efter att Socialdemokraterna och Miljöpartiet röstat ja och Vänsterpartiet och Centerpartiet tryckt på den gula knappen, det vill säga lagt ner sina röster. Regeringen kommer liksom tidigare bestå av socialdemokrater och miljöpartister. Vilka statsråd som ingår presenteras under fredagen.

På måndagsmorgonen meddelade Centerledaren Annie Lööf att partiet tolererar Löfven, på villkor att regeringen genomför de tre punkter i det nu fallna januariavtalet som handlar om partsuppgörelsen om LAS, stärkt äganderätt för skogsägare samt uppluckrat strandskydd. Lööf hävdade att hon var överens med regeringen om detta, medan Löfven å sin sida menade att avtalet var preliminärt.

Miljöpartiets båda ledare Per Bolund och Märta Stenevi sade däremot bestämt att partiet inte går med på Centerns krav, för att senare istället säga att de skulle fortsätta förhandla. På onsdagen fanns ännu inget besked om att MP och C skulle ha kommit överens.

S, MP, V och C har tillsammans 174 mandat, exakt lika många som M, SD, L och KD. Därmed har den politiska vilden och tidigare vänsterpartisten Amineh Kakabaveh en vågmästarroll, och efter att hon lagt fram en lista på åtta krav förhandlade hon och justitieminister Morgan Johansson fram nio punkter som de var överens om. Därmed valde Kakabaveh att tolerera Stefan Löfven som statsminister.

Några av hennes krav, som att återinföra värnskatt och fastighetsskatt, fick nobben, men hon fick bland annat igenom att hon och Socialdemokraterna ska lägga gemensamma riksdagsmotioner om ”att skattemedel inte ska användas för ’vinstjakt’ i välfärden” och om förbud mot religiösa förskolor och friskolor, och att skatteklyftan mellan löntagare och pensionärer ska tas bort från 1 januari 2023. De är också eniga om ”ambitioner” att höja anslagen till kommuner och regioner, förbättra sjukförsäkringarna för att minska utförsäkringar samt att skärpa finansieringen av friskolor.

När omröstningen slutförts stod det klart att 173 ledamöter röstade nej, inte 174. Den som bröt partilinjen var Nina Lundström från Liberalerna. Strax därefter publicerade DN debatt en artikel där Lundström påpekade att ”Liberalerna gav inför valet 2018 tydliga löften om att inte samarbeta eller regera med stöd av Sverigedemokraterna”. Vidare skriver hon att ”en ideologisk liberal profil i nästa val som innebär att liberalerna öppnar för att samarbeta och för samverkan med Sverigedemokraterna skulle medföra att jag inte ser det möjligt att kandidera till riksdagen 2022”. Lundström nämner att partiet tidigare har ”tolerera[t] regeringen när ingen annan parlamentarisk lösning finns i sikte”, och därför valde hon nu att lägga ner sin röst i statsministeromröstningen.

Men att Löfven nu är återvald som statsminister innebär inte att den politiska situationen är löst, utan snarare att svårigheterna skjuts upp. För att få igenom en budget behöver han stöd av både Vänsterpartiet och Centerpartiet. Centerpartiet har meddelat att de går i ”konstruktiv opposition” och kommer lägga en egen budget, och de ställer som krav för att ge stöd till en regeringsbudget att Vänsterpartiet inte får delta i budgetförhandlingarna. Vänsterpartiet å sin sida kommer också lägga en egen budget och kräver inflytande över regeringens budget för att rösta för den.

– Blir det en socialdemokratisk statsminister som blir vald idag blir det en mycket svår resa framåt, där man berövs det viktigaste verktyget: att förhandla, sade Vänsterpartiets ledare Nooshi Dadgostar inför statsministeromröstningen.

Både Löfven och andra socialdemokrater upprepar att de kommer vara ”lyhörda” i budgetarbetet och att det är välkänt vad C och V vill, vilket tyder på att de kan komma att ta med vissa av dessa krav i budgeten utan att direkt samarbeta eller förhandla med de partierna. Stefan Löfven har sagt att han kommer avgå om han inte lyckas få igenom budgeten, vilket då skulle leda till nya talmansrundor eller ett extraval ett halvår innan nästa ordinarie val. Det vill knappast någon ha, och kanske hoppas regeringen att ingen ska våga ta ansvaret för att fälla budgeten och därmed utlösa den situationen.

Fakta om riksdagsomröstningen

I en statsministeromröstning tillämpas så kallad negativ parlamentarism, vilket innebär att det inte krävs en majoritet av rösterna för att bli vald. Däremot kan man inte väljas om man får en majoritet (175 eller fler) av rösterna emot sig.

Offensiv

Löfven bäddar för valnederlag?

Per-Åke Westerlund

Offensiv 7/7 2021

Stefan Löfven återkommer som statsminister. Onsdagens omröstning i riksdagen gav de minst 175 gröna och gula knaptryck som behövdes.

Det så länge dominerande partiet i svensk politik, Socialdemokraterna, ligger på runt 25 procent i opinionen och är på väg att bilda ännu en minoritetsregering med Miljöpartiet. Under perioden med Löfven, sedan 2014, har hans regeringar drivit en rak högerkurs. Även innan januariavtalet 2019 hade S rest en mur mot flyktingar, ökat anslagen till militären och fortsatt leda hårda nedskärningar inom vården och i kommunerna, särskilt i äldreomsorg och skola.

Löfven ger inga signaler om ändrad kurs. Tvärtom, han har prisat januariavtalet och lovar nu att gå med på Centerns krav (se artikeln här under).

Det enda som har räddat Löfven är rädslan och oron för M/KD/SD. Det är tveksamt om det räcker i en valrörelse om ett år.

De som vill ha en annan kurs än S-MP-regeringens kan stödja Vänsterpartiet, om V håller fast vid agerandet som mot marknadshyror och samtidigt fler fackliga gräsrotter ansluter till Vänsterpartiet.

Om Socialdemokraterna ska ha någon chans att överleva krävs en justering vänsterut. Ingenting tyder idag på att partiet är på väg i den riktningen.

Löfven har återigen valts till statsminister. Samtidigt fortsätter Socialdemokraterna sin resa högerut, som sänker partiet (Foto: Ninni Andersson/Regeringskansliet).

M och KD ännu närmare SD

När Ulf Kristersson besviket insåg att han inte skulle få nog många röster för att bli statsminister tröstade han sig med de givande samtal han haft KD, L och SD.

”I de riktigt stora frågorna delar vi analysen”, sa moderatledaren. Han räknade upp ”kriminalitet, skatter, migration, och integration”. Det är lätt att föreställa sig att det betyder hårdare straff, sänkta skatter för de rika, ännu omänskligare flyktingpolitik och nya bestraffningar mot boende i förorterna. Han la också till klimat och energi, där de fyra partierna står för utbyggd kärnkraft.

Detta är ett nytt steg i normaliseringen av Sverigedemokraterna. ”SD har kommit in i värmen”, kommenterade Sveriges Radio. KD-ledaren Ebba Busch sa att SD kommer att få ”stort inflytande” och Jimmie Åkesson räknade upp nya krav han ställer på M och KD. Bland dem att Sverige ska ha noll flyktinginvandring som mål.

Sverigedemokraterna kommer med all sannolikhet inte att ingå i en regering med M och KD, om en sådan skulle bli av. Istället kommer SD att utifrån ställa krav på fler och fler försämringar. Det i sin tur kan ge SD ytterligare ökat stöd, eftersom SD också kan ställa vissa högerpopulistiska krav, till exempel påstå att partiet är mot marknadshyror.

För alla som vill kämpa mot en blåbrun regering gäller att den kampen börjar nu, mot den högerpolitik som drivs idag och leder till missnöje som gynnar högerpartierna. SD är ett rasistiskt högerparti och dess samarbetspartner i M och KD låter alltmer som SD. Deras politik är de rikas klasspolitik och måste besvaras av kamp för en antirasistisk vänster- och klasspolitik.

Normaliseringen av SD når nya nivåer när det blåbruna blocket cementeras (Foto: News Øresund – Johan Wessman / CC BY 3.0).

Centerns nyliberala dagordning

”Blir det så att jag blir accepterad av riksdagen kommer processen om strandskyddet, arbetsrätten och stärkt äganderätt för skogen att vara igång”, sa Stefan Löfven innan statsministeromröstningen.

Det betyder att Centerns nyliberala hjärtefrågor ska genomföras.

Centern är favoritparti för både Svenskt Näringsliv och organisationen Företagarna. Annie Lööf driver deras frågor, som ingick i januariavtalet.

”Arbetsrätten” handlar om att göra det lättare att avskeda anställda. Regeringen hotade att genomföra försämringarna, vilket fick en rad fackliga ledare att backa och skriva på ett avtal, som nu föreslås bli lag. Om de fack som sa nej – majoriteten av LO-förbunden – mobiliserat till strid skulle försämringar kunnat stoppas, som med marknadshyrorna.

Januariavtalet mellan regeringen, C och L beslutade om en utredning för att göra om strandskyddet i grunden. Nu är den klar och möter hård kritik från Sveriges naturorganisationer.

Strandskyddet handlar om att skyddet kraftigt ska försvagas och helt försvinna vid mindre sjöar. Det ska öppna för fler privata byggprojekt och ökad exploatering.

Det innebär både ett hot mot djur- och växtliv, samt en stor inskränkning i allemansrätten, möjligheten att vistas vid kusterna, vilket till exempel Svenska Turistföreningen och Naturskyddsföreningen har protesterat emot. Bland de starkaste förespråkarna finns Företagarna, som hoppas på nya stora byggprojekt.

Stärkt äganderätt för skogen handlar om färre regler och begränsningar i skogsvården. Produktionsmål sätts framför miljömål. Markägare ska själva ansvara för skydd av skog. Förslagen går på tvärs med kampen mot avverkningar i ekologiskt viktiga områden, och förslagen får hård kritik från exempelvis världsnaturfonden, WWF.

Att dessa är Centerns viktigaste krav och att Löfven omedelbart har accepterat dem visar vilken väg S-MP-regeringen kommer att ta. Och behovet av försvar av arbetsrätt och miljö.

Ingen glädjer näringslivet så mycket som C och Annie Lööf (Foto: Pressbild Centerpartiet).

Vänsterpartiet på ny kurs?

Per-Åke Westerlund

Offensiv 7/7 2021

”Vi i Vänsterpartiet har varit alltför naiva, inte stått upp varje gång”. Det var ett av budskapen i Nooshi Dadgostars digitala tal under Almedalsveckan. Nu lovade hon att V hädanefter inte ska vara en dörrmatta. ”Vi byter inte fot hit och dit” och att V ska aldrig mer ge passivt stöd till Socialdemokraterna var andra viktiga löften i hennes tal.

Segern i kampen mot marknadshyror har utan tvekan skakat om svensk politik. Partierna och deras nyliberala dagordning var mycket svagare än politikerna och kommentatorerna trodde. Gräsrotter och aktivister känner det också – det går faktiskt att vinna, att stoppa högerpolitiken.

Om det innebär att Vänsterpartiet ändrar kurs och tar strid är det ett mycket viktigt steg. Just ökar stödet kraftigt för både V och dess partiledare.

”Vi förhindrade ett systemskifte”, sa Nooshi Dadgostar och gick vidare med kritik mot de privata profitörerna i hemtjänst, assistans och skola. Det är signaler som välkomnas av en bred opinion löntagare, pensionärer och unga. Att Vänsterpartiet 2019 släppte fram januariavtalet, inklusive paragrafen att de privata vinsterna i välfärden skulle vara kvar, har spelat en viktig roll i att sänka kampstämningarna de senaste åren.

Det är gräsrotsrörelsen och den starka opinionen underifrån tillsammans med trycket inifrån Vänsterpartiet som öppnar möjligheten till en ny kurs. Det betyder att bryta med den lojalitet till Socialdemokraterna som under lång tid har präglat V:s förtroendevalda i kommuner,

regioner och i riksdagen. V deltog aktivt när Göran Persson slog världsrekord i nedskärningar på 1990-talet (se teckningen här nedan). I exempelvis region Norrbotten har V tidigare "tagit ansvar" för nedskärningar.

En ny kurs behöver nya "röda linjer", som mot marknadshyror. Och framför allt en betoning av kamp och protesterörelser. Att öka medvetenheten om att politik inte främst är vad partierna ger och lovar, utan vad kampen kan ge. Nej till vinster i välfärden, återinförd värnskatt på de rika, massiv satsning på offentlig välfärd, nej till alla nedskärningar är viktiga röda linjer. Fortsatt hög profil mot rasism och sexism är mycket viktiga.

Det är inte fel att förhandla, och det är bra att V-ledaren kritiserat samtal bakom stängda dörrar. Vänsterpartiet bör öppet kommunicera med medlemmar och alla löntagare om vad partiet kräver och de bud som S och MP ger. V behöver säga tydligt nej till att stödja en budget som innehåller Centerns krav, automatiska nedskärningar på grund av budgetreglerna och ytterligare miljarder till militären.

Nooshi Dadgostars tal innehöll samtidigt illusioner om det svenska folkhemmet, inklusive citat från den socialdemokratiska statsministern Per Albin Hansson. Det är sant att välfärdsreformerna efter andra världskriget gjorde Sverige till ett av världens jämlikaste länder. Varför vände detta, med början på 1980-talet? Orsaken är att Socialdemokraterna lämnade kapitalisternas makt över ekonomin intakt och backade när dessa tog strid för att privatisera och riva upp välfärden. Det fanns ingen plan för ett demokratiskt socialistiskt samhälle.

Idag är antikapitalism och socialism än mer akuta, med pandemi, klimatkris och finanskriser. Dessa understryker också behovet av internationalism – en återgång till en ny "svensk modell" av klassamarbete med kapitalet är inte möjlig.

Vänsterpartiet utlovar och har chansen att inleda en ny kurs. Nu gäller det att gräsrotskampen håller trycket uppe.

Inget mer sånt här? Teckning i Offensiv 1998: Gudrun Schyman (V) och Birger Schlaug (MP) erbjuds sina platser av finansminister Erik Åsbrink (S). Vid ratten sitter Göran Persson.

Proletären

Fullt krig i Liberalerna – nytt parti på väg att bildas

Janne Bengtsson

Proletären 8/7 2021

Liberalerna faller ihop. Mitt framför ögonen på Nyamko Sabuni har ett embryo till ett nytt parti bildats: *Folkliberalerna*

När gruppen Folkliberalerna bildades för några veckor sedan, dolde man inte ambitionerna: ”Folkliberalerna – ett framtida socialliberalt parti”. En stängd facebookgrupp har på kort tid samlat över 300 anhängare, liberaler som lämnat eller överväger att lämna partiet i protest mot Nyamko Sabunis flirt med Sverigedemokraterna.

Det nya partiet, som än så länge är registrerat som en ideell förening, kan bli ett allvarligt hot mot Liberalernas chans att kravla sig över fyraprocentsstrecket i ett extraval, eller i det ordinarie valet nästa år.

”**Folkliberalerna vill** starta upp och/eller stötta ett nytt socialliberalt parti som tar avstånd från all form av extremism och utgör en motvikt till nationalorienterade partier”, skriver man i en programförklaring som får stöd av liberala politiker runt om i landet och vanliga medlemmar som manar till kamp mot vad de kallar ”sabunisterna” och som i SD-frågan vill se ett närmande till Annie Lööfs ståndpunkt.

Johanna Nilsson, krönikör på liberala Upsala Nya Tidning, har startat Folkliberalerna. I styrelsen finns bland andra Abdukadir Salad Ali, utsedd till Årets liberal 2020 och en röstmagnet i de så kallade utsatta områdena på Järva i Stockholm.

Flera fullmäktigeledamöter har lämnat L. Kenneth Axelsson har till exempel lämnat sina uppdrag i Västervik och finns nu med i gruppen kring Folkliberalerna. Axelsson anser att Sabunis högra hand, partisekreteraren Juno Blom saknar ”etik och moralisk kompass”.

En av dem som indirekt givit det nya partiet sitt stöd är Folkpartiets förre ordförande Bengt Westerberg. I en debattartikel i DN deklarerar Westerberg att ”i nuvarande läge kommer jag inte stödja Liberalerna i riksdagsvalet”.

Johanna Nilsson välkomnar Westerbergs uttalanden, och det är ord och inga visor när hon i Facebookgruppen beskriver Liberalernas nuvarande partiledning:

”All heder åt en av mina stora förebilder, Bengt Westerberg, som jag hoppas framöver vill stötta oss Folkliberaler. Så mycket som han kämpat för socialliberalismen och så går en grupp icke-liberaler (de bara låtsas vara liberaler) och maktkåta idioter samman och raserar allt som han och många med honom byggt upp under så lång tid.”

Amineh Kakabaveh: Därför lade jag ned min röst

Erling Bronsberg

Proletären 9/7 2021

Den politiska vilden, socialisten Amineh Kakabaveh, ställde krav på S på totalt nio punkter för att hon skulle rösta gult. Men ser hon några risker med att släppa fram en regering som drivit frågan om försämrad arbetsrätt? Proletären har pratat med den tidigare vänsterpartisten om regeringskrisen och parlamentarismen.

Sverige har en ny statsminister. Den 14 september kommer Stefan Löfven presentera sin regeringsförklaring efter det att riksdagen hållit stängt under sommaren.

När riksdagens talman, Andreas Norlén, prövade Löfven som statsminister krävdes 175 röster för grönt eller gult. Med knappa marginaler blev varje enskild röst viktig för Socialdemokraterna.

En av dessa röster var Amineh Kakabaveh – tidigare medlem i Vänsterpartiet men som sedan 2019 sitter i riksdagen som oberoende socialist, som hon själv kallar det. Kakabaveh valde att rösta gult under statsministeromröstningen.

– Valet stod mellan pest och kolera, men jag hade aldrig släppt fram en socialdemokratisk regering om det inte vore för punkterna som vi kommit överens om i vårt avtal.

Fakta

Avtalet, eller överenskommelsen, mellan Amineh Kakabaveh och Socialdemokraterna (se faktarutan) innehåller punkter om bland annat åtgärder mot hedersförtryck, förbud mot religiösa friskolor, förbud mot vinster i välfärden och höjda pensioner. Saker som Kakabaveh poängterar är nödvändiga för jämlikheten, jämställdheten och samhället i stort.

– **Varken S eller V** har drivit dessa frågor tillräckligt. På ett sätt tycker jag det är lite konstigt att V fäller Löfven utan att komma med några krav när man röstar tillbaka honom. Man har gjort sig till en dörmatta och kommer förmodligen inte att få något inflytande.

Det som fick Vänsterpartiet att svänga angående Stefan Löfvens föregående regering var frågan om marknadshyror. Amineh Kakabaveh menar dock att Vänsterpartiet borde gått in tidigare och satt ett stopp för januariavtalet.

– Jag vill inte förminska frågan om marknadshyror men för mig är arbetsrätten mycket viktigare. Jag kan tycka att det är märkligt att V inte fällde regeringen på grund av försämringarna i Las.

Sveriges Riksdag. Amineh Kakabaveh i riksdagen inför prövningen av förslaget till statsminister den 7 juli.

Ser du inga risker med att nu släppa fram en socialdemokratisk regering som drivit just dessa frågor?

– Det är klart det finns risker. Men vad är alternativet? Det skulle bli ett år av kaos och i värsta fall skulle KD och M bilda regering med stöd av SD. De som röstade på mig skulle förmodligen bli skitförbannade om jag gjorde detta möjligt.

I november kommer Stefan Löfven att lägga fram sin budget för 2022. Någon som kommer bli lättare sagt än gjort eftersom han kan komma att behöva stöd från både V och C.

Centerpartiet har gjort klart att de kan tänka sig rösta för en S-budget, men då krävs det att C får inflytande, samt att Löfven inte budgetförhandlar med Vänsterpartiet. Vänsterpartiet har å sin sida inte kommit med några direkta krav än så länge.

Beroende på utfall kan Amineh Kakabaveh alltså inta rollen som vågmästare ytterligare en gång. Något hon också nämner när vi frågar om hon tror att S håller vad de lovat.

– Socialdemokraterna kommer att försöka anpassa budgeten för Centerpartiet. Men om det blir för mycket, då kommer det bli svårt för mig att rösta gult. Jag kommer inte rösta igenom en borgerlig politik.

– Det var på grund av januariavtalet som jag inte röstade för Löfven 2019. Det innehöll saker som inte ens Reinfeldt kunde driva igenom. Och nu drevs frågorna istället av Socialdemokraterna.

– Sen undrar folk varför fler och fler röstar på SD. Där har du svaret.

Hur menar du?

– Arbetarklassen ser inte längre en mening med att rösta på de så kallade arbetarpartierna. Dels driver de igenom borgerlig politik men det är också på grund av att medelklassen tagit över i partierna. Personer som inte haft ett vanligt jobb i sina liv utan bara haft en anställning av partiet. Det inger inte så stort förtroende. Och när det är anställda som ska föra kampen... då är vi ute på farligt vatten.

Hur ser du som marxist på det parlamentariska arbetet?

– Det går inte att göra revolution i Sveriges riksdag. Revolutioner görs av folket. Men inför valet har vänstern ett ansvar att mobilisera massorna till att inte rösta på SD. Men det är ännu viktigare att vi lyckas organisera de som är arga och besvikna på samhället.

Amineh Kakabaveh säger att hon önskar att vänstern blir bättre på självkritik och släpper vurmmandet för "medelklassen på Södermalm". Hon efterfrågar också en fackföreningsrörelse som inte ställer sig på arbetsgivarnas sida.

– Just nu har vänstern en tendens att skylla allt på högern. Vi måste istället inse allvaret och börja mobilisera om vi vill se en förändring.